

студентски КОРАК

У ИЗОЛАЦИЈИ ВАН ДОМОВИНЕ

Недостаје ми породица, али ово је корак у сазријевању

■ Са нама је још једна дјевојка из Никшића, која је одсјела у истом дому, тако да смо стално у контакту. Наишла сам на још неколико људи с простора бивше Југославије, па једни другима свакодневно шаљемо корисне информације и заједно покушавамо да се уздигнемо изнад ове ситуације

Свуда у свијету влада страх. Нови корона вирус, опасан по човјечанство, шири се великом брзином и мијења нашу свакодневицу. Милиони људи у свијету покушавају да ускладе живот с новонасталим околностима. Ситуацију у Турској приближила нам је студенткиња друге године Факултета политичких наука, на смјеру Политикологија и међународни односи, **Ивана Божовић**. Тренутно се налази на „Middle East Technical University (METU)”, а у Анкару је дошла преко Ерасмус плус програма, 31. јануара.

Наша саговорница каже

да су у турској пријестоници уведене строге мјере како би се спрјечило ширење вируса. Грађани поштују прописе и правила о самоизолацији, а уведен је и полицијски час.

„Међуградски превоз још увијек регуларно функционише, али то није случај с аеродромом. Све границе су затворене до краја априла. Како би били што сигурнији, студентима који су остали у кампусу није дозвољен излазак из њега”, навела је.

На наше питање како на њу утиче изолација далеко од куће, Божовић открива да јој ситуацију олакшава то што

је уз њу дугогодишња друга-рица.

„Истина је да ми пажња породице недостаје, али сматрам да овако прелазим још један корак ка сазријевању и осамостаљењу. Осјећам се безбједно. Сада боравимо у кампусу који је удаљен од центра града и највећи број студената, како регуларни, тако и студенти на размјени, отишао је својим кућама и наставиће с онлајн предавањима. Тако да нас је сада мало унутар кампуса. Незнатан број је остао, а социјални контакт је максимално редукован”, рекла је.

Божовић је истакла да је за-

довољна хигијенским условима и тренутним смјештајем. По објављивању првог случаја зараженог корона вирусом у Турској, њен дом је одмах опремљен средствима за дезинфекцију која су и студентима на располагању.

„Са нама је још једна дјевојка из Никшића, која је одсјела у истом дому, тако да смо стално у контакту. Наишла сам на још неколико људи с простора бивше Југославије, па једни другима свакодневно шаљемо корисне информације и заједно покушавамо да се уздигнемо изнад ове ситуације”, преноси нам у даљем

разговору.

На питање како би окарактерисала живот студената на размјени у кризној ситуацији, казала је да нико није очекивао да ће се десити нешто овако. Од размјене је очекивала многобројна путовања, дружење и истински лијепо искуство, али сада је постављена пред нове околности на које се мора прилагодити. „Пошто нам је омогућено несметано циркулисање унутар кампуса, никако ван њега, могуће је бавити се спортом, као што су трчање или играње одбојке, што многи студенти практикују. Такође, врло радо одвојим

вријеме за читање квалитетне литературе”, додаје она.

Упркос удаљености од породице не размишља о повратку. Тренутно сигурнија опција је останак у кампусу, јер је поприлично редуковала социјални контакт, а и сматра да боравак на аеродромима и карантин по доласку у Црну Гору нијесу баш најсигурнији. „Студентима који су у сличној ситуацији желим да поручим да ће се многе препреке наћи на путу до наших циљева. Ово је једна од њих, али не дозволимо да нас прва у низу сруши”, закључила је Божовић.

Ања ТЕШИЋ

СТУДЕНТ ЕЛЕКТРОТЕХНИКЕ У БУДИМПЕШТИ, ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ

Труд и жртва се исплате, ако имате јасан циљ

Владимир Ђукановић

Студирање у иностранству је опција коју разматра велики број матураната, али многи од њих нијесу упознати са свим изазовима које такав подухват подразумијева. **Владимир Ђукановић**, из Никшића је студент прве године Електротехничког факултета у Будимпешти, али његов првобитни план није био одлазак из Црне Горе.

„За студирање у иностранству сам се, заправо, одлучио веома касно - у четвртм раз-

реду средње школе. Игром случаја сам сазнао за стипендију мађарске владе која се додјељује црногорским студентима и одлучио да се пријавим. У мноштву програма који су били у понуди, одабрао сам и пријавио се за програм електротехнике на Универзитету технологије и економије у Будимпешти. Сама дестинација важи за један од најлепших градова Европе, а и универзитет има традицију дужу од 200 година. То је била довољна мотивација да се превазиђу препреке које су претходиле добијању ове стипендије”, наводи Ђукановић.

Начин и систем учења разликују се у свакој земљи, али их је, како каже наш саговорник, незахвално упоређивати, с обзиром на чињеницу да је и прелазак из средње школе на факултет само по себи ве-

лика промјена.

„Факултети су, по броју студената, много већи од оних у Црној Гори, а кампус мог универзитета је толико велики да вам је за прелаз из једне у другу зграду некада потребно више од 20 минута, у зависности од тога гдје имате предавање. Број студијских програма такође је много већи, имате већи избор. Ако говоримо конкретно о електротехници, програм у Подгорици траје шест семестара и на почетку бирате смјер који ћете студирати, док у Будимпешти тај програм траје седам семестара, а своје усмјерење бирате тек на крају четвртог”, упоредио је Ђукановић.

Као једну од предности студирања у иностранству издваја усавршавање енглеског, као и могућност учења других страних језика.

„Осим енглеског који користимо у свакодневној комуникацији, упознајемо се и са стручним језиком који је за инжењере веома битан. Такође, бесплатно нам је учење других страних језика, а за завршене курсеве добијемо сертификате који су међународно признати”, истиче наш саговорник.

Ипак, постоје одређене мане овог начина учења јер, казao је Ђукановић, није увијек лако слушати предавање на језику који вам није матерњи. Адаптација на нови град, окружење, људе, као и на потпуно нови начин учења су само неки од фактора који чине доношење одлуке о одласку из земље тежим, а млади Никшићанин истиче да је почетак увијек најтежи.

„Сада је, наравно, све много лакше постићи, и могу

слободно рећи да сам у потпуности задовољан избором факултета. У овоме видим своју будућност”, поручује Ђукановић. Одвајање од породице и пријатеља је једна од највећих промјена.

„С обзиром на то да сам јединац, могу рећи да ми одвојеност од породице није представљала толики проблем колико би се очекивало. Много је теже пала мојим родитељима. Овдје сам упознао много црногорских студената, држимо се заједно као једна велика породица. Такође, упознао сам бројне студенте из разних дјелова свијета, с којима сам у добрим односима, па је стицање нових познанаства прошло без икаквих проблема”, објашњава он.

Појава новог вируса КОВИД 19 је уздрмала цијели свијет, па ни Мађарска није изузетак,

а новонастала ситуација умногоме је пореметила ток академске године.

„У Мађарској је уведено ванредно стање, а универзитети су затворени на неодређено. Предавања се одржавају онлајн. Они професори који не одржавају предавања, користе 'Moodle' гдје нам прилажу материјал, а велика је вјероватноћа да ће испити бити онлајн”, наводи Ђукановић.

Свим ученицима који би жељели да образовање наставе у иностранству поручио је да максимално озбиљно схвате пут којим иду: „Савјетовао бих да темељно анализирасте ситуацију, јер су за ову одлуку потребна и извјесна одрицања, али кад-тад ће се сав труд и жртвовање исплатити уколико имате јасан циљ испред себе.”

Ива ДРАШКОВИЋ

ПРОФЕСИОНАЛНО САВЈЕТОВАЊЕ

ЦИПС помаже при избору занимања

Страна 2

ПРОФЕСИОНАЛНИ ПУТ МАРКА МИНИЋА

Кухиња као мир и слобода

Страна 4

ЈОВАНА ОБРАДОВИЋ ДЈЕВОЈКА КОЈА ПОМАЖЕ ЉУДИМА ДА ПРИХВАТЕ ВИТИЛИГО

Витилиго није срамота, већ аутентичност

Страна 3

ПРОФЕСИОНАЛНО САВЈЕТОВАЊЕ

ЦИПС помаже при избору занимања

■ Центру за информисање и професионално савјетовање се могу обратити сви млади на прекретници око избора даљег образовања. Њихова циљна група су и незапослени, млади који траже посао, али и запослени који нијесу задовољни тренутним послом или раде ван струке

Избор будућег занимања, односно одабир средње школе или факултета представља једну од највећих дилема код младих људи. У току тог процеса морају се размотрити различити сегменти и водити рачуна да се изабере права професија која ће вјерно осликати одређену личност.

Савјетник за професионалну оријентацију, **Алиса Диздаревић**, појашњава улогу Центра за информисање и професионално савјетовање (ЦИПС) који функционише при бироима рада у осам општина. „ЦИПС центри су намијењени за информисање и савјетовање младих, а све информације које могу добити су везане за њихов даљи каријерни развој”, наводи она.

Врсте помоћи које пружа ЦИПС тичу се уписа у средњу школу, на факултет или младих који су након средње школе одлучили да раде или се сезонски запосле.

– Јављају се и млади који су из неког разлога уписали нежељену школу, па би да се преквалификују, што им је омогућено преко Завода за запошљавање. Ми смо посредници у том процесу – одређујемо које су њихове вјештине, способности и склоности најдоминантније – појаснила је Диздаревић.

Центру за информисање и професионално савјетовање се могу обратити сви млади на прекретници око избора даљег образовања. Њихова циљна група су и незапослени, млади који траже посао, али и запослени који нијесу задовољни тренутним послом или раде ван струке. Савјетницима се обраћају и послодавци када им је потребна селекција или предселекција кандидата за одређе-

ни пројекат, програм или радно мјесто.

– Наше странке су и особе са одређеним здравственим тегобама, односно са ограниченим радним способностима – истиче Диздаревић. Са њима се, појашњава, ради процјена могућег радног учинка.

Студенти и младе особе при дилеми око избора занимања добијају информације о стању на тржишту рада.

– Креће се од информација – која су најтраженија занимања, коју су школу завршили, да ли у том смјеру настављају образовање или се окрећу сасвим другој области – објашњава наша сговорница.

УПИТНИК ПРОФЕСИОНАЛНЕ ОРИЈЕНТАЦИЈЕ

Као помоћне алате, савјетници користе „Холанд” тестове, који третирају осам области рада. Упитник професионалне оријентације класификује типове личности (истраживачки, реалистички, умјетнички, социјални, предузетнички и конвенционални) према интересовањима и склоностима. На основу тога се одређује која им је област рада најближа, које особине и вриједности треба да посједују и цијене.

– Будућим студентима најчешће савјетујемо да бирају факултет који нуди ширу област запошљавања, да то занимање у будућности има алтернативу, односно да своје знање могу употребити у више сфера – наглашава Диздаревић.

За студенте и основце организују се радионице на различите теме.

– За основце постоје радионице које их упућују у

Алиса Диздаревић

свијет рада, јер они често и не знају шта значи одређено занимање. То је важно и за студенте – да знају шта које занимање „носи”, који су услови рада – додаје она.

Диздаревић тврди да интересовање за професионално савјетовање постоји и да се млади најчешће обраћају за помоћ у периоду од другог полугодишта, када се ближи одлука о избору даљег образовања. Значајну улогу имају и у обиласку основних школа, када се дјеца упознају с брошуром „Информатор”, коју сваке године спремају савјетници за информисање и професионално савјетовање у организацији Завода за запошљавање Црне Горе. Како упућује, јако је битно да основци знају како да ко-

ристе ту брошуру, јер је прилагођена њиховом узрасту и добро конципирана.

– Почетни дио се односи на самоспознају, односно препознавање својих интересовања и вриједносних система. Постоје кратки тестови, односно табеле које их разврставају да препознају сопствене склоности. Затим иде попис свих занимања и увезивање склоности с њима. Исто тако, у Информатору постоје све информације о средњим школама у Црној Гори, њихови сајтови, телефони... Све савјете које нудимо током индивидуалног интервјуа ученици могу добити кроз Информатор – каже Диздаревић.

Обилазе и средње школе, а ученике обавјештавају да могу доћи на индивидуално тестирање, те да се могу пријавити за сезонски посао.

– Наша улога је и да мотивишемо младе да током љетњег распуста раде и зараде за љетовање, школовање или неке своје потребе – поручује она.

ПОТРЕБНИ ПРОФЕСОРИ МАТЕМАТИКЕ И ФИЗИКЕ

Подаци из статистичког извјештаја нам говоре која су занимања тражена и у којој мјери.

– Ђаци којима боље иду природне науке се окрећу фармацији, медицини, ветерини, природним наукама попут биологије, физике, хемије. Они који имају развијене математичко-логичке склоности бирају техничке факултете – машинство, грађевину, а популарна је и

архитектура – рекла је Диздаревић.

Када говоримо о високошколцима, у прошлој години су највише тражени из области разредне наставе (327), а свега њих 129 је запослено преко оглашених радних мјеста. Тражени су и васпитачи, професори енглеског језика, математике, физике и хемије.

Највише су потребни професори математике (370), а на евиденцији је свега један.

– Тај несклад у понуди и потражњи можемо објаснити и тиме да су се професори математике, можда, због дужег борава на евиденцији запослили у другим областима рада гдје је боља зарада – појаснила је Диздаревић.

Професори математике запошљавају се и као ИТ стручњаци или систем ин-

риод од маја до октобра), сезонски радници су најчешће из области угоститељства, туризма и трговине. Грађевински радници такође се запошљавају у регијама гдје је развијена инфраструктура и то у мјесецима који погодују грађевинским радовима. То су углавном централне и јужне регије током цијеле године, а у сјеверним регијама због хладноће су то љетњи мјесеци. Постоји и тзв. периодично запошљавање – програм стручног оспособљавања преко пројекта Владе, када се радници запошљавају од 15. јануара до 15. октобра.

Данас је честа ситуација да млади не раде у струци, односно у оној области за коју су завршили средњу школу или факултет.

Алиса Диздаревић сматра да добијање посла у стру-

Информативни флајери

жењери у фирмама. Слична ситуација је и с професорима физике, за којима је потражња била 105, а на евиденцији само један незапослени. Осим ових, евидентан је кадровски дефицит из следећих области: дипломирани музичари, професори клавира, медицини, фармацеути, медицински техничари свих врста (медицинска сестра, здравствени техничар, лабораторијски техничар, а нарочито физиотерапијски техничар). Из области личних услуга потражња је за мушким и женским фризерима и козметичарима. Међутим, они често раде „у сопственим условима”, нијесу спремни да се региструју и још увијек су на евиденцији.

– Број незапослених на почетку године је био 41 512, а на крају године 37 621 – казала је Диздаревић.

Наглашава да се запошљавање разликује у више сегмената. Постоји регионално запошљавање – у сезони љета или зиме у одређеним регијама Црне Горе (сјеверној, централној или јужној). У љетњој сезони (која сада обухвата пе-

ци зависи од тога колико су радници квалитетни и колико им је богата биографија.

– Послодавац, када тражи од нас радника, поставља услове. На интервјуу, послодавац толико не занима просјек на факултету. Он тражи квалитетног радника, са искуством, који има додатне вјештине и знање језика. Ми стално потенцирамо студентима, младима и незапосленима да имају што богатије радно искуство, било шта да су радили – ЦВ им је богатији – наводи она.

Током избора занимања, средње школе или факултета млади често не поступају правилно.

– Грешке су познате – дјеца се одређују као њихови вршњаци, утиче (не)популарност школе... Не треба да се руководе ни тиме да неко други за њих доноси одлуку. Не смије се ни због слабог успјеха донијети одлука јер у неком узрасту дјеца сазрију и дешава се да се „пробуде”, буду боља и одговорнија – закључује савјетница за професионалну оријентацију.

Анђела АШАНИН

За студенте и основце организују се радионице на различите теме

ПРОФЕСИОНАЛНИ ПУТ МАРКА МИНИЋА

Кухиња као мир и слобода

Куварство и кухиња једне земље спадају у етнографске вриједности и много говоре о самој нацији. Од давнина је познато као умјетност и вјештина, а поријекло води из Грчке и Старог Рима. Много младих људи се данас бави овом професијом. Наш саговорник **Марко Минић**, који је свој посао професионално почео да обавља већ у четвртог разреду средње школе, каже да је заљубљен у куварство и да вријеме проведено у кухињи за њега представља мир и слободу.

„Одувијек сам желио да се бавим овим послом, али највише су ме подстакли породица и пријатељи. Наравно, и људи који су сумњали и говорили ми да нећу успјети“, истиче он.

Минић указује на то како је због сумње других радио напорно и имао још већу жељу да буде бољи у обављању свог посла. Током школовања радио је упоредо и у једном ресторану у Подгорици. Такође, школа коју је похађао

пружила му је прилику да обавља праксу у најбољим ресторанима широм Црне Горе.

„Праксу смо обављали у доста објеката и тако стекли знање о куварству, а пружена нам је и могућност да идемо на такмичења и пронађемо себе у томе. То је велики плус наше школе. Сергије Станић и захвалан сам им на томе“, поручио је Минић. Он сматра да се о куварству учи цијелог живота и да никад не може бити довољно, али у школи је научио основне ствари које му данас помажу у послу. „С обзиром на то да имам доста искуства, знање које сам стекао ми много олакшава обављање посла и уклапање у било коју кухињу“, додао је.

Осим бројних изазова с којима се сусретао током школовања, имао је прилику да се у својој професији опроба и ван Црне Горе. „Први пут, посао ван Црне Горе је био 2018. године, када сам пошао за Словенију и радио у хотелу Топлице с пет звјездица, на језеру Блед.

Стекао сам велико знање и огромно искуство, радећи fine dining“, наводи Минић.

Наш саговорник објаснио је да „fine dining“ представља куvara и његову креативност и да то највише воли да ради. То су „мала“ јела, која се спремају на великим тањирима. За такву врсту јела кувар даје свој максимум и испољава квалитет услуге.

„Такође, 21. јуна, исте године, ишао сам са шефом Симоном Бертонцелом и шефом послатичаре Лах Андрејом на фестивал „Лент“ у Марибору. Тамо смо представљали Сава хотеле и био сам пресрећан јер су ме изабрали бројни куvari из хотела са Бледа. По завршетку посла, добио сам препоруку од шефа кухиње и понуду да одем на обуку код Гордона Ремзија у ресторан „BMW Минхен“, истакао је Минић.

Прошле године добио је прилику да посети Оман (Мускат), одакле се вратио с мноштвом утисака.

„У новембру 2019. године отишао сам у Оман и радио у хотелу „Тхе Цхеди Мускат“. Тамо сам нарочито стекао много искуства и знања. Радио сам арапску кухињу, топлу, хладну, ливе и самим тим имао доста контаката с гостима. То ми је дало још већу жељу да наставим да се бавим овим послом. По завршетку уговора, добио сам сертификат од генералног менаџера и директора за рад у њиховом хотелу“, додао је Минић.

Рекао нам је да његов посао није лак као, уосталом, ниједан други. Упркос томе што у кухињи проводи осам, 16 или чак 20 сати, вјерује да уколико стварно волимо свој посао, ништа не би требало да нам представља проблем.

Мини је истакао и да нема омиљено јело и да се око сваког максимално потруди. Како је казао, воли да спрема све, а труди се да свако наредно јело буде што боље и љепше. Више пута се задесио у ситуацији да разговара с гостима, да чује питања и коментаре. Много је више било похвала, него критика.

Марко Минић

„Људи који се баве овим послом су ту да удовољавају другим људима и спремни су на било који коментар госта. Много пута сам био у ситуацији да чујем похвале и критике, јер свако има свој укус и људи су другачији. Увијек сам био спреман да дам образложење зашто је то тако спремљено ако им се не свиђа“, истиче наш саговорник.

Он нам је открио да будућност тренутно не види у Црној Гори, имајући у виду да је још млад и да треба да се усавршава и гради каријеру. За свој посао вјерује да је профитабилан, ако се ради како треба.

Волио би да обиђе што више земаља, радећи свој посао и усавршавајући се. „Посебно имам жељу да одем у Француску и додам знању још веће искуство, јер је француска кухиња једна од најбољих у свијету“, сматра Минић.

Увјерен је да се искуство не може платити. „Надам се да ћу бити успјешан и да ћу након великог стеченог искуства доћи у своју земљу и радити као шеф неке велике компаније или професионалног хотела“, закључио је.

Ања СТАНИШИЋ

„Fine dining“ представља куvara и његову креативност и то највише воли да ради

У РАЗГОВОРУ СА НИКОЛИЈОМ ЛУКИЋ

Сликарство обрнуто пропорционално новинарству

Слобода промишљања у сликарству ограничена је само димензијама слике, а у новинарству етичким нормама и правилима извјештавања, каже **Николија Лукић**, новинарка која се бави и сликањем. Конвергенција медија довела је до тога да се новинари не специјализују за секторско извјештавање, већ се од њих очекују свестраност и универзалност. Николија Лукић свестраност показује на сликарском платну.

Бави се новинарством од 2011. године, уредница је и водитељка Дневника на Радио Телевизији Црне Горе и сматра да овај посао захтијева свакодневно учење.

„Узимајући у обзир то да је новинарство неисцрпно истраживање и учење о новим темама, свакодневно је велики изазов који морате савладати како бисте квалитетно написали причу или текст, направили аудио прилог, телевизијски извјештај, осврт или извјештај са терена“, објашњава она.

Као дипломирани студент Факултета политичких наука у Подгорици, саговорница истиче како јој је циљ био да у току студија научи што више о будућем занимању. Према њеном мишљењу, добар новинар мора бити образован, елоквентан, одговоран и поштовати етичке принципе. Улогу новинара види као носиоца јавне ријечи који не одгова-

ра само за себе, већ за медиј у коме ради, а највише – јавности.

„Добром новинару информација и прича треба да буду приоритет. Једино тако тог новинара можемо сјутра препознати, а он може бити и остати вриједан генерацијама, уз лични потпис“, наводи наша саговорница.

За Николију, најљепши дио новинарског посла је динамика, с обзиром на то да се ради о професији гдје је неопходно реаговати „у ритму“ дешавања. Јако је битна и правременост, зато што се тада постаје битан дио нечијих одлука и одређења.

„Најљепше у новинарству је и то што свакодневно можете да његујете језик и стил. Можете да стварате сопствени језички стил, да креирате печат којим ће бити обиљежене све године вашег радног искуства... Сматрам да никада не престајете да будете новинар уколико је то ваш изворни и истински, прави позив“, додаје она.

Николија је професију истражила у правом смислу те ријечи – опробала се у различитим новинарским облицима. Радила је као уредница и водитељка Дневника на Радио Телевизији Црне Горе, ауторка емисије „Индекс“, пи-ар познате хотелске групе „Karisma hotels & resorts“, а писала је и за часопис „The Collection“.

Умјетничка слика Николије Лукић

Највише се, ипак, пронашла у послу на телевизији, односно у улози уреднице и водитељке.

„Прво сам почела на радију, онда сам се премјестила у телевизију, касније сам се опробала у пи-ару и опет се вратила изворном новинарству. Сматрам да сам се највише пронашла у ономе чему сам се на крају и вратила“, каже Лукић. Упитана за критике и предрасуде о новинарском послу, истиче да је добро да постоје конструктивне критике.

„У досадашњој каријери заиста ми је било драго кад сам могла од старијих колега да чујем шта фали мом изражају, изразу, прилогу или било чему“, поручује она.

Будуће новинаре савјетује да се

што више образују из свих области које изучавају на факултету. Велику помоћ, оцјењује Николија, пружа практична настава које се реализује како би што више упутила студенте у рад медија. Примјећује да се новинари, усљед дигитализације глобалног друштва, више него икада боре за професионалне стандарде, али да то захтијева велика улагања и посвећеност. Иако се данас информације и вјести шире великом брзином, увијек мора бити времена за провере и прецизност.

„Док ви сами не ступите у процес креирања приче, писања текста или стварања аудио прилога не можете ни осјетити шта је, у ствари, ваш задатак и колика је ваша одговорност. Заиста је битно бити добро информисан од почетка и оно што савјетујем свим новинарима је да увијек, прије свега, истражите и информишете се добро о ономе чему желите да приступите“, каже саговорница.

У слободно вријеме, Николија се бави сликањем, у чему види могућност да своје мисли пренесе на платно, мимо писања или аудио изражаја. За њу сликање представља тренутке мира, инспирације и причања неиспричаних прича.

„За мене је сликарство некад обрнуто пропорционално новинарству – не треба ми наслов, не треба ми назив, а слобода промишљања је огра-

Николија Лукић

ничена само димензијама слике. То, заправо, пружа неописиву слободу стварања, која је у новинарству, готово ако припадате информативи, ограничена неким нормама, етичким принципима и правилима извјештавања“, објашњава наша саговорница. Њен узор у сликарству је Винсент Ван Гог, који јој је водиља, али не и модел по којем ради. Интензивна боја је нешто што је повезује са овим умјетником, за чију умјетност сматра да је безвремена и посебна.

Жеља јој је да у наредном периоду организује сопствену изложбу умјетничких дјела.

Анђела АШАНИН